

har været idømt, men jeg ved, at der i de sidste 10 Aar er idømt Rottingslag ifølge Dom i i alt 14 Tilfælde; og deraf har Straffen i det ene Tilfælde lydt paa 50 Slag, i de 12 paa 25 og i et Tilfælde paa 15. Straffen kan endvidere arbitrært anvendes paa de menige, men kun saafremt de ved Dom ere nedsatte i de meniges 2den Klasse, og i saa Fald kan den anvendes ifølge Kompagnichefens Resolution med 15 Slag og ifølge Jurisdiktionschefens og Guvernørens Resolution, med indtil 25 Slag. Ud over dette kan man ikke gaa. Saaledes som den anvendes her, er jeg vis paa, at Rottingsstraffen blev anvendt i den danske Hær indtil den ny militære Straffelov. Naar man taler om Forholdene derovre, maa man huske paa, at de militære Jurisdiktionschefer ere henviste til at anvende de Straffe, den bestaaende Lovgivning anviser dem. Det staaar ikke i deres Magt at sætte andre Straffe i Stedet, de ere nødsagede til at anvende Rotting og Krumslutning, saa længe de ikke have andet. — Den ærede Forespørger kom ind paa almindelige Betragtninger med Hensyn til den militære Hærstyrkes Stilling derovre, dens Lønning osv., men det skal jeg ikke nærmere indlade mig paa. Jeg vil kun sige, at det jo er en Selvfølge, at det at være hvervet Soldat ikke for noget Menneske kan staa som en Stilling, der skulde byde ganske særlige Fordele eller være særlig tiltalende. Jeg er ogsaa overbevist om, at de, der søge at blive hvervet til Vestindien, gaa ind til denne Tjeneste med Bevidstheden om, at det er en streng Tjeneste, der venter dem, og at det er et Liv, som ikke paa nogen Maade kan ventes at være særlig tiltalende. Det er den triste Side ved overhovedet at have en hvervet Styrke, at man er henvist til at tage Folk, som ty til Vestindien, fordi de gennemgaaende ikke kunne faa et Liv herhjemme, som tiltaler dem. Det var jo vistnok heldigt, hvis man kunde løse Spørgsmaalet saaledes, at man kunde undvære en hvervet Styrke i Vestindien. Jeg vilde anse det for en stor Fordel, om man kunde komme dertil. Jeg tvivler i og for sig paa, at man kan naa dertil, og jeg kan i alt Fald ikke sige noget derom i Øjeblikket.

Busk: Denne Forespørgsel angaaende et Forhold, som særlig vedrører den militære Straffelovgivning, vækker adskillige Minder hos os ældre Medlemmer, som vare med til at vedtage den militære Straffelov af 1881. Det Mindretal i Udvalget, som vi den Gang tilhørte med Hensyn til denne Lov, er ganske tilfældig til Stede her i Dag. Det er det ærede Medlem for Præstø (Bønløkke), det ærede Medlem her ved min Side (Nøhr) og jeg. Vi huske jo grant, hvorledes denne Straffelov af 1881 blev lavet. Det var en af det ærede Medlem for Møens (Bojsen) Bedrifter. Han lavede denne Lov ganske over samme Læst som det berømte saakaldte Forlig i 1894 og de mange storartede Love, han lavede i Tidsrummet fra 1890—94. Vi, der vare Mindretal i Udvalget, bleve fuldstændig skudte til Side, og det ærede Medlem lavede Loven efter privat Samraad med de daværende Krigs- og Marineministre, og navnlig med Marineministeren, som ansaas for at være den bedst skikkede til at forhandle med det ærede Medlem, medens vistnok Krigsministeren blev sat paa den samme Hylde som vi tre Medlemmer af Mindretallet. Da jeg nu saa, at der navnlig i Bladet „Politiken“ blev skrevet om, hvorledes Forholdene vare med Hensyn til den militære Retspleje i Vestindien, blev jeg meget forbavset derover. Jeg var saa uvidende, at jeg ikke troede, at det kunde passere, som passerede der. Det maa jo være det ærede Medlem for Møen (F. Bojsen), som var Fører for, at vi fik en saadan militær Straffelovgivning, som vi fik i 1881, der for Folketingets Vedkommende har det særlige Ansvar for, at vi den Gang glemte Vestindien. Jeg for mit Vedkommende har aldrig nogen Sinde kunnet tro, at der kunde opføres noget saadant i Vestindien, som vi nu have faaet Vidnesbyrd om ogsaa af selve den højtærede Finansminister. Ministeren siger vel nu, at Stillingen ovre i Vestindien i denne Henseende er den samme som den, vi havde i Danmark før Straffeloven af 1881, men saaledes er det dog ikke. Nej, efter de Oplysninger, vi have fra den ærede Forespørger, og som ogsaa Finansministeren selv har givet, ere de nuværende Forhold ovre i Vestindien i den Henseende langt-